Р Е Ш Е Н И Е
№ 4147

гр. София, 20.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 3 състав,** в публично заседание на 19.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **1849** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. С. Правов, ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез надлежно упълномощения адв. С. Т., срещу решение № РО-23/16.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. и № 213-00-2121-4/09.10.2013 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърдените с него разпореждания. Твърди се, че относно претендираното от жалбоподателя обезщетение за безработица следва да намери приложение разпоредбата на чл. 62, § 2 от Регламент № 883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета относно координация на системите за социална сигурност, вместо разпоредбата на чл. 54б, ал. 7, т. 3 от КСО. Сочи се, че на основание посочената разпоредба от правото на ЕС обезщетението за безработица следва да се изчисли въз основа на получаваното трудово възнаграждение по последната месторабота в Б.. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Т., който моли съда да отмени оспореното решение и да присъди в полза на доверителя му направените по делото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответната страна – директорът на ТП на НОИ - С. град, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни доводи излага в представени писмени бележки.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.03.2013 г. М. С. Правов е подал заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ), към което е приложил документ за регистрация в ТП на АЗ, копие от акт за прекратяване на правоотношението - заповед № Е-0313-002 от 21.03.2013 г., издадена от Д. Одит О., трудова книжка № 25/29.09.2005 г., удостоверение за настоящ адрес и заявление за удостоверяване на осигурителни периоди и доходи от друга държава-членка на ЕС със С. U002* и U004* - К..

От представените по делото доказателства се установява и между страните не се спори, че М. С. Правов е бил последно осигуряван от [фирма] и трудовото му правоотношение с дружеството е прекратено, считано от 22.03.2013 г.

От трудовата книжка на жалбоподателя се установява, че от 24.09.2012 г. до 22.03.2013 г. /5 месеца и 28 дни/ жалбоподателят е работил в [фирма]. В хода на административното производство е установено, че за този период той е осигуряван за всички осигурителни рискове, като лице, работещо по трудови правоотношения. М. Правов е подал и заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС за удостоверяване на осигурителен период в Република К. от 09.11.2009 г. до 31.08.2012 г. На основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК с разпореждане № 213-00-2121- 1/02.04.2013 г. длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е спряло производството по отпускане на ПОБ, до получаване на отговор относно потвърждаване период на осигурена заетост от Р.. С писмо изх. № 94М1-6794-3#1/03.10.2013 г. дирекция "ЕРМД" при ЦУ на НОИ е уведомила ТП на НОИ - С. - град, че период на осигурена заетост по законодателството на К. за М. Правов е времето от 09.11.2009 г. до 31.08.2012 г., вкл. На това основание административният орган е приел, че в 15- месечния период преди прекратяване на осигуряването /от 22.12.2011 г. до 21.03.2013 г./ жалбоподателят е бил осигурен за риска безработица повече от изискващите се с чл. 54а, ал. 1 от КСО 9-месеца, поради което има право на ПОБ.

С разпореждане № 213-00-2121-2/08.10.2013 г. е възобновено производството по подаденото заявление за отпускане на ПОБ. С разпореждане № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. на жалбоподателя е отпуснато ПОБ за периода 22.03.2013 г. - 21.09.2013 г. /6 месеца/, в размер на 19,33 лв. дневно. Поради представен допълнителен стаж, с разпореждане № 213-00-2121-4/09.10.2013 г. е определен нов период на изплащане на ПОБ - от 22.03.2013 г. до 21.11.2013 г. - 8 месеца. Посочените разпореждания са получени лично от Правов на 09.10.2013 г.

С оспореното в настоящото производство решение № РО-23/16.01.2011 г. директорът на ТП на НОИ - С. град е отхвърлил подадената жалба срещу разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. и № 213-00-2121-4/09.10.2013 г. След като е цитирал разпоредбата на чл. 62, § 1 от Регламент № 883/2004г. на Европейския парламент и на Съвета относно координация на системите за социална сигурност, решаващият орган е приел, че компетентната институция на ДЧ, чието законодателство обвързва изчисляването на ПОБ с размера на заплатите (осигурителния доход), получавани от лицето, взема предвид само получаваната от това лице заплата за последната му заетост. Независимо от това е посочил, че предвид разпоредбата на чл. 54б, ал. 7, т. 3 от КСО, при определяне на осигурителния доход за времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание международен договор, по

който Република Б. е страна, се взема среднодневната минимална работна заплата, установена за страната за съответния период. В решението са изложени мотиви, че за жалбоподателя 24-месечният период е от 01.03.2011 г. до 28.02.2013 г. Среднодневният осигурителен доход за този период е определен, както следва: за периода 01.03.2011 г. - 31.08.2012 г., вкл., Правов е полагал труд в Р К.- съгласно разпоредбата на чл. 546, ал. 7, т. 3 от КСО за този период следва да се вземе предвид среднодневната минимална работна заплата за страната; от 01.09.2012 г. до 23.09.2012 г., вкл., лицето не е полагало труд, поради което не е било осигурено за риска безработица - съгласно разпоредбата на чл. 546, ал. 7, т. 4 от КСО за този период следва да се вземе предвид среднодневната минимална работна заплата за страната; от 24.09.2012 г. до 28.02.2013 г. той е работил по трудово правоотношение в Д. Одит О. - информация за осигурителният доход за този период се взима от Регистъра на осигурените лица. На основание разпоредбата на чл. 9, ал. 4 от Наредбата за отпускане и изплащане на ПОБ, решаващият орган е изчислил дохода за периода - 16305,79 лв., работните дни – 506, съответно среднодневният осигурителен доход е в размер на 32,22 лв., а 60% от него е 19,33 лв.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка.

Назначена е и е приета съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвена, и неоспорена от страните по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-23/16.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. и № 213-00-2121-4/09.10.2013 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица. Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ - С. град - чл. 117, ал. 1 КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обосновават неговата отмяна.

Право на парично обезщетение за безработица (ПОБ), съгласно чл.54а, ал.1 от КСО имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най- малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1 .имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република Б., или пенсия за старост в друга държава; 3. неупражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 от КСО. В процесния случай не се спори, че по отношение на жалбоподателя са налице предпоставките за възникване на правото на ПОБ по чл. 54а, ал. 1 от КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 от КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния дневен размер на обезщетението за безработица. Съгласно чл. 54б, ал. 7, т. 3 и 4 КСО, когато в периода по ал. 1, от който се определя среднодневното възнаграждение или среднодневният осигурителен доход, се включва време, което се зачита за осигурителен стаж, без да се дължат осигурителни вноски, или през което лицето не е осигурено за безработица, при определяне на осигурителния доход се вземат съответно: - за времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание международен договор, по който Република Б. е страна - среднодневната минимална работна заплата, установена за страната за съответния период; - за времето, през което лицето не е осигурено за безработица - среднодневната минимална работна заплата, установена за страната за съответния период. В разглеждания случай, жалбоподателят има положен осигурителен стаж по законодателството на друга държава- членка на ЕС, но основанието за признаване на посочения стаж не е международен договор, по който Република Б. е страна, а правото на ЕС, приложимо в страната, считано от 01.01.2007 г. Поради това, в случая определянето и отпускането на обезщетението за безработица следва да се извърши при прилагане на правилата за координация на системите за социална сигурност, съдържащи се в Регламент (ЕО) № 883/2004 на ЕП и на Съвета от 29.04.2004 г. Съгласно чл. 8 от Регламент № 883/2004 г., същият заменя всички приложими между държавите членки конвенции за социална сигурност, които попадат в приложното му поле.

Съгласно чл. 62, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004, компетентната институция на държавата членка, чието законодателство предвижда изчисляването на обезщетенията да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа като заето или самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство. Това означава, че компетентната институция, чието законодателство обвързва изчисляването на получаваното обезщетение за безработица с размера на заплатите (осигурителния доход), получавани от лицето, взема предвид само получаваната от това лице заплата за последната му заетост на нейна територия. Разпоредбата на чл. 62, § 2 от същия регламент предвижда, че § 1 се прилага също когато законодателството, прилагано от компетентната институция предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или за част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава членка. В процесния случай е безспорно установено, че част от предвидения в чл. 54б, ал. 1 от КСО 24-месечен осигурителен период жалбоподателят има положен осигурителен стаж в друга-държава членка – К., но последната му заетост преди подаване на заявлението за отпускане на ПОБ е на територията на Р Б.. Следователно, размерът на паричното обезщетение за безработица на М. Правов следва да бъде определен при пряко прилагане на разпоредбата на чл. 62, § 1, вр. § 2 от Регламент № 883/2004 г. - въз основа на

трудовото възнаграждение, получавано от същия по последното му трудово правоотношение в Б.- с [фирма], което е прекратено, считано от 22.03.2013 г. В тази връзка следва да се посочи, че в оспореното решение ответникът се е позовал на приложимите разпоредби от Регламент № 883/2004 г. и е посочил, че КИ на ДЧ, чието законодателство обвързва изчисляването на ПОБ с размера на заплатите (осигурителния доход), получавани от лицето, взема предвид само получаваната от това лице заплата за последната му заетост. Независимо от това, решаващият орган не е приложил чл. 62, § 1, вр. § 2 от Регламент № 883/2004 г. Незаконосъобразно при определяне размера на дължимото ПОБ на жалбоподателя ответникът е приложил разпоредбите на чл. 54б, ал. 7, т. 3 и 4 КСО.

С оглед гореизложеното, оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна на основание чл. 146, т. 4 вр. чл. 168 АПК. По изложените мотиви, на отмяна подлежат и потвърдените с решението разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. № 213-00-2121-4/09.10.2013 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица. В хода на административното производство е установен по безспорен начин размерът на възнаграждението, получавано от жалбоподателя по последното му трудово правоотношение в Б. с [фирма]. По делото е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, която в отговор на поставените от жалбоподателя задачи е изчислила размер на дължимото ПОБ въз основа на размера на получаваното от Правов трудово възнаграждение от [фирма]. Независимо от това, съдът не следва да се произнася относно размера на дължимото ПОБ, тъй като този въпрос от компетентността на органите по осигуряването за безработица при НОИ. Поради това и на основание чл. чл. 173, ал.2 от АПК делото като преписка следва да бъде изпратено на ръководителя на осигуряването за безработица при С. [населено място] за произнасяне по подаденото от М. С. Правов заявление вх. № 213-00-2121-1/ 27.03.2013 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, при съобразяване на дадените указания за приложимия закон, неговото тълкуване и прилагане при определяне размера на паричното обезщетение за безработица на правоимащото лице.

С оглед изхода на делото и заявеното от жалбоподателката искане за присъждане на направените по делото съдебни разноски, такива следва да се присъдят със съдебното решение в размер на 880 лева, от които 700 лв. представляващи платено адвокатско възнаграждение, видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 11.02.2014 г. и 180 лв. платено възнаграждение за вещо лице.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. С. Правов, ЕГН [ЕГН], Решение № РО-23/16.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. и № 213-00-2121-4/09.10.2013 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица.

ОТМЕНЯ разпореждания № 213-00-2121-3/08.10.2013 г. и № 213-00-2121-4/09.10.2013 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Териториално поделение на НОИ С. град да заплати на жалбоподателя М.

С. Правов, ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 880 /осемстотин и осемдесет/ лева.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ръководителя на осигуряването за безработица при С. [населено място] за произнасяне по подаденото от М. С. Правов заявление вх. № 213-00-2121-1/ 27.03.2013 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, при съобразяване на дадените указания за приложимия закон, неговото тълкуване и прилагане при определяне размера на паричното обезщетение за безработица, в 7-дневен срок от получаването му.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: